

Ministerstwo Edukacji Narodowej

Departament Wychowania i Profilaktyki

DWP-ZPZ.053.1.2026.DW

Warszawa, 13 października 2026 r.

Pan
Damian Nowak

Szanowny Panie,

odpowiadając na petycję dotyczącą stworzenia platformy internetowej podnoszącej kompetencje rodziców¹ oraz jej uzupełnienie z dnia 18 lipca 2026 r., Ministerstwo Edukacji Narodowej przedstawia poniższe stanowisko.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podziela pogląd o istotnym znaczeniu wspierania rodziców w rozwijaniu wiedzy i umiejętności wychowawczych oraz zapewnienia im dostępu do rzetelnych i opartych na aktualnej wiedzy materiałów dotyczących rozwoju, wychowania i bezpieczeństwa dzieci.

Przedstawione w petycji rozwiązanie ma jednak charakter kompleksowy i międzyresortowy. Obejmuje bowiem zarówno stworzenie powszechnego systemu edukacji rodzicielskiej, sposób jego organizacji i finansowania, wykorzystanie istniejących platform cyfrowych, jak również wydawanie certyfikatów, możliwość ich wykorzystywania w postępowaniach sądowych oraz rozważenie obowiązkowych kursów dla rodziców znajdujących się w określonej sytuacji prawnej.

Z tego względu poszczególne postulaty zawarte w petycji należy rozpatrywać z uwzględnieniem właściwości różnych organów administracji rządowej.

Minister Edukacji kieruje działem administracji rządowej „oświata i wychowanie”, a obsługę Ministra w tym zakresie zapewnia Ministerstwo Edukacji Narodowej.

Oznacza to, że właściwość Ministra Edukacji w odniesieniu do zagadnień przedstawionych w petycji obejmuje przede wszystkim **wspieranie rodziców związane z funkcjonowaniem systemu oświaty, w tym współpracę przedszkoli, szkół i placówek z rodzicami, pomoc w realizacji funkcji wychowawczej oraz rozwijanie kompetencji rodziców pozostających w związku z edukacją i wychowaniem dzieci.**

Petycja przewiduje natomiast rozwiązanie znacznie szersze – stworzenie powszechnego systemu edukacji rodzicielskiej adresowanego do ogółu rodziców, niezależnie od ich aktualnego związku z konkretną szkołą lub placówką oświatową.

Zasadniczy postulat petycji wykracza zatem poza zakres właściwości Ministra Edukacji, natomiast część dotycząca wspierania kompetencji wychowawczych rodziców pozostaje związana z zadaniami realizowanymi w systemie oświaty.

W petycji zaproponowano stworzenie dostępnej dla rodziców platformy zawierającej materiały edukacyjne o różnej długości i w różnych formach, w szczególności materiały audio i wideo oraz kompleksowe kursy dotyczące rodzicielstwa. Zaproponowano również

¹ przekazaną 8 czerwca 2026 r. do Ministerstwa Edukacji Narodowej przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

możliwość dokumentowania uczestnictwa w kursach, przeprowadzania testów sprawdzających wiedzę oraz wydawania certyfikatów potwierdzających ukończenie określonego programu.

Tak rozumiane przedsięwzięcie stanowiłoby nie tyle element systemu oświaty, ile powszechny instrument polityki państwa w zakresie wspierania rodziny i rodzicielstwa.

W konsekwencji ewentualne stworzenie ogólnopolskiego systemu rozwijania kompetencji rodzicielskich, określenie jego adresatów, zasad funkcjonowania, zakresu tematycznego oraz modelu organizacyjnego i finansowego powinno być rozpatrywane przede wszystkim w obszarze polityki rodzinnej, pozostającej we właściwości Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Minister Edukacji mógłby natomiast uczestniczyć w ewentualnych działaniach międzyresortowych w zakresie pozostającym w jego właściwości, wykorzystując doświadczenia systemu oświaty oraz zaplecze merytoryczne Ośrodka Rozwoju Edukacji.

Należy podkreślić, że część celów przedstawionych w petycji jest już realizowana w systemie oświaty.

Szczególne znaczenie ma w tym zakresie działalność Ośrodka Rozwoju Edukacji – publicznej placówki doskonalenia nauczycieli o zasięgu ogólnokrajowym prowadzonej przez Ministra Edukacji, w tym program „Szkoła dla Rodziców i Wychowawców” (<https://ore.edu.pl/2010/05/o-programie/>).

Program służy rozwijaniu umiejętności wychowawczych, poprawie komunikacji pomiędzy rodzicami i dziećmi, budowaniu relacji opartych na wzajemnym szacunku oraz wspieraniu rodziców i wychowawców w rozwiązywaniu problemów pojawiających się w codziennych relacjach z dziećmi i młodzieżą. Poszczególne spotkania poruszają następującą tematykę: świadomość własnych celów wychowania, poznanie i rozumienie świata uczuć własnych oraz dziecka lub wychowanka, naukę umiejętności rozmawiania o uczuciach, umiejętność stawiania jasnych granic i wymagań, zachęcanie dzieci do współpracy, wspólne rozwiązywanie konfliktów, poszukiwanie lepszych niż kara sposobów uczenia dziecka samodyscypliny, wspieranie samodzielności dzieci, uwalnianie ich od grania ról oraz wzmacnianie ich poczucia własnej wartości.

Program ma wymiar praktyczny i jest realizowany w skali ogólnopolskiej. W 2025 r. w 40-godzinnych szkoleniach uczestniczyło 2512 osób, w tym **2321 rodziców** i 191 nauczycieli. Programem objęto około 101 placówek oświatowych, w których zorganizowano 239 grup. Szkoleniami dla profesjonalistów – psychologów i pedagogów – objęto dodatkowo 622 osoby z około 304 placówek.

Założenia i idee programu zaprezentowano podczas posiedzeń 119 rad pedagogicznych, w których uczestniczyło **3094 rodziców** i 1062 nauczycieli z placówek oświatowych różnego szczebla.

Doświadczenia ORE potwierdzają zatem, że rozwijanie kompetencji wychowawczych rodziców jest już przedmiotem działań publicznych i istnieje zaplecze programowe oraz eksperckie, które mogłoby zostać wykorzystane także przy ewentualnych szerszych działaniach międzyresortowych.

Z punktu widzenia Ministra Edukacji zasadne jest przy tym rozróżnienie pomiędzy edukowaniem i wspieraniem rodziców a formalnym potwierdzaniem poziomu ich kompetencji rodzicielskich.

Ukończenie kursu może potwierdzać udział w określonej formie edukacyjnej, zapoznanie się z określonym zakresem treści lub – jeżeli przewiduje to program – osiągnięcie określonego

wyniku w sprawdzanie wiedzy. Nie jest jednak samo w sobie kompleksową oceną sposobu wykonywania przez daną osobę funkcji rodzicielskiej.

W uzupełnieniu petycji z 18 lipca 2026 r. zaproponowano wykorzystanie istniejącej platformy NAVOICA zamiast budowania od podstaw odrębnego systemu teleinformatycznego. Propozycja ta wskazuje możliwy sposób ograniczenia kosztów technicznych przedsięwzięcia oraz wykorzystania istniejącej infrastruktury publicznej.

Platforma NAVOICA jest obecnie wykorzystywana w przedsięwzięciach Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a Minister Edukacji nie jest organem właściwym do samodzielnego przesądzenia o wykorzystaniu platformy NAVOICA do realizacji postulowanego systemu.

W uzupełnieniu petycji zaproponowano również wykorzystanie aplikacji mObywatel jako narzędzia służącego upowszechnianiu informacji o kursach, kierowaniu użytkowników do platformy edukacyjnej, a potencjalnie także prezentowaniu lub weryfikowaniu informacji o ukończeniu kursu.

Zagadnienie wykorzystania i rozwoju funkcjonalności aplikacji mObywatel pozostaje w obszarze właściwości Ministra Cyfryzacji. Ewentualne zastosowanie mObywatela jako kanału dostępu do systemu edukacji rodzicielskiej lub prezentowania dokumentów potwierdzających ukończenie kursu wymagałoby zatem współpracy z Ministrem Cyfryzacji oraz resortem odpowiedzialnym merytorycznie za projektowany system.

Istotną częścią petycji jest propozycja powiązania ukończenia kursu z zakresu kompetencji rodzicielskich z postępowaniami sądowymi w sprawach rodzinnych.

W uzupełnieniu petycji postulat ten został doprecyzowany poprzez zaproponowanie dodania do Kodeksu postępowania cywilnego art. 243³, zgodnie z którym certyfikat ukończenia kursu z zakresu kompetencji rodzicielskich miałby stanowić dowód podnoszenia kompetencji rodzicielskich przez osobę, której został wydany.

Kwestia ta pozostaje poza zakresem właściwości Ministra Edukacji i została poddana ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości, właściwego w zakresie regulacji postępowania cywilnego oraz zagadnień prawa rodzinnego i opiekuńczego.

Ministerstwo Sprawiedliwości, odnosząc się do przedstawionego postulatu, wskazało, że obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania cywilnego umożliwiają wykorzystanie zaświadczenia o odbyciu szkolenia w postulowanym zakresie jako dowodu w postępowaniu sądowym bez konieczności ingerencji w obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Ministerstwo Sprawiedliwości zwróciło uwagę, że instytucja dokumentu jest już uregulowana w przepisach prawa cywilnego i postępowania cywilnego. Dokumentem może być nośnik informacji umożliwiający odtworzenie jego treści, natomiast przepisy postępowania cywilnego regulują zarówno dowody z dokumentów urzędowych i prywatnych, jak również sposób przeprowadzania innych dowodów zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku.

W stanowisku Ministerstwa Sprawiedliwości podkreślono również, że ocena tego, czy konkretny nośnik należy uznać za dokument, a następnie jaki charakter i znaczenie należy mu przypisać, należy każdorazowo do sądu orzekającego w konkretnej sprawie.

W konsekwencji Ministerstwo Sprawiedliwości uznało, że obowiązujące regulacje Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące postępowania dowodowego nie wymagają zmian polegających na ustanowieniu dodatkowej kategorii dowodów w postulowanym w petycji kształcie, a proponowane rozwiązanie byłoby niespójne systemowo.

Stanowisko resortu właściwego w sprawach postępowania cywilnego oznacza zatem, że nie ma potrzeby wprowadzania proponowanego art. 243³ k.p.c. wyłącznie w celu umożliwienia wykorzystania certyfikatu lub zaświadczenia o ukończeniu kursu jako dowodu.

W petycji zaproponowano również rozważenie – po przeprowadzeniu odpowiednich konsultacji – wprowadzenia obowiązkowych kursów dla rozwodzących się rodziców posiadających dzieci, wskazując na rozwiązania funkcjonujące w niektórych stanach Stanów Zjednoczonych.

Postulat ten wykracza poza zakres właściwości Ministra Edukacji.

Jeżeli obowiązek uczestnictwa w kursie miałby być związany z postępowaniem rozwodowym, wykonywaniem władzy rodzicielskiej, ustalaniem kontaktów z dzieckiem lub innym postępowaniem rodzinnym, zagadnienie to pozostaje przede wszystkim w obszarze właściwości Ministra Sprawiedliwości, przy czym kwestie dotyczące systemowego wsparcia rodziców pozostają również związane z polityką rodzinną i właściwością Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Mając na uwadze całość petycji i jej uzupełnienia, należy wskazać, że:

- Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej jest resortem właściwym przede wszystkim dla zagadnienia ewentualnego stworzenia powszechnego systemu wspierania i rozwijania kompetencji rodzicielskich, określenia jego adresatów, celów, zakresu oraz modelu organizacyjnego i finansowego;
- Minister Sprawiedliwości jest właściwy w zakresie ewentualnego powiązania kursów z postępowaniami rodzinnymi, zmian przepisów postępowania cywilnego, znaczenia certyfikatu jako dowodu oraz ewentualnego wprowadzenia obowiązku odbywania kursów związanego z postępowaniem rozwodowym lub rodzinnym; należy przy tym uwzględnić przedstawione już stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości, zgodnie z którym zaświadczenie o odbyciu szkolenia może stanowić dowód na podstawie obecnych regulacji, a ustanowienie dodatkowej kategorii dowodów nie jest potrzebne;
- Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego jest właściwym partnerem w zakresie oceny możliwości wykorzystania infrastruktury platformy NAVOICA;
- Minister Cyfryzacji jest właściwy w zakresie ewentualnego wykorzystania aplikacji mObywatel jako kanału dostępu do usług, informacji o kursach lub prezentowania dokumentów związanych z ich ukończeniem;

Minister Edukacji pozostaje właściwy w zakresie działań związanych z systemem oświaty, w szczególności wspierania współpracy przedszkoli, szkół i placówek z rodzicami oraz rozwijania kompetencji rodziców związanych z procesem wychowania i edukacji dzieci.

Doświadczenia, programy i materiały Ośrodka Rozwoju Edukacji, w szczególności program „Szkoła dla Rodziców i Wychowawców”, mogą stanowić wkład merytoryczny resortu edukacji w ewentualne prace międzyresortowe nad szerszym systemem wspierania kompetencji rodzicielskich.

Z poważaniem

Beata Nawrocka
Kierownik zespołu
/ – podpisano cyfrowo/